

Arrest

nr. 44 475 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERBOVEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u van etnisch gemengde Servisch-Albanese origine en bent u afkomstig uit Kosovo, meerbepaald uit Pejë. Uw vader is een etnische Serviër en uw moeder een etnische Albanese. Toen uw ouders huwden, veranderde uw vader zijn Servische naam in het Albanees klinkende Dedaj.

Tijdens de oorlog in Kosovo verbleef u met uw familie in Gjakovë bij uw oom van moederskant, V.(...) K.(...).

Op 9 mei 1999 werd uw vader meegenomen door vier gemaskerde mannen, vermoedelijk Albanezen. Sindsdien is hij spoorloos en in 2003 werd hij officieel dood verklaard door de gemeente Pejë. In februari 2003 is uw moeder overleden aan kanker.

Na het overlijden van uw ouders bleef u samen met uw twee broers La.(...) Dedaj (O.V.5.967.570) en Lu.(...) Dedaj (O.V.6.480.160) in het ouderlijke huis in Pejë wonen.

Na het einde van het conflict in Kosovo in juni 1999 begonnen de mensen u en uw broers anders te bekijken omwille van jullie Servische origine. U en uw familieleden hadden geen problemen met de mensen die jullie kenden, maar wel met onbekende Albanezen.

Op 3 april 2005 werd u op de speelplaats van uw school aangesproken door enkele personen die uw broer La.(...) zochten. U vertelde hen niet waar hij was en ze begonnen u te slaan. U moest naar het ziekenhuis voor verzorging. 's Avonds ging uw broer klacht indienen bij de politie. U ging zelf niet mee naar het politiekantoor omdat u te bang was. Uw broer bracht twee politieagenten mee naar huis, die uw verklaring afnamen. I

n de loop van 2006 werd La.(...) op zijn beurt aangevallen. U weet niet of hij dit incident meldde bij de politie.

Na de aanval verliet uw broer Kosovo en reisde hij naar België, waar hij op 13 september 2006 een asielaanvraag indiende.

Na het vertrek van uw oudere broer had u aanvankelijk geen problemen.

Op 3 november 2008 werd u echter onderweg van school naar huis tegengehouden door twee onbekenden die u sloegen en bedreigden. Ze zeiden dat er voor u, de zoon van een Serviër, geen plaats was in Kosovo en dat ze u de volgende keer zouden doden. U deed geen aangifte bij de politie omdat er na uw vorige klacht naar aanleiding van de aanval op 3 april 2005 niemand werd opgepakt en omdat u dacht dat hierdoor de situatie nog zou verslechteren. U ging direct naar huis en belde uw oom Victor op. U vroeg hem u en uw jongere broer Lu.(...) zo snel mogelijk te komen ophalen en diezelfde dag nog bracht hij jullie naar zijn huis in Gjakovë.

Omdat hij zag dat het niet goed ging met u, regelde hij uw vertrek uit Kosovo.

Op 14 november 2008 vroeg u in België asiel aan.

Sinds uw vertrek verbleef Lu.(...) bij uw oom in Gjakovë. U had hem gevraagd om regelmatig naar het huis in Pejë te gaan kijken om te zien of alles in orde was. Toen uw broer het huis alleen ging controleren, werd hij net als u aangevallen, vermoedelijk door dezelfde mensen die u belaagden.

Ongeveer twee weken voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal is Lu.(...) ook naar België afgereisd en heeft hij hier eveneens een asielaanvraag ingediend.

U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat uw belagers u met de dood bedreigden.

In het kader van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw UNMIK-identiteitskaart (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo), uitgereikt te Prishtinë op 9 september 2004; de geboorteakte van uw vader, afgeleverd te Klinë op 15 november 1996; de UNMIK-overlijdensakte van uw vader uitgereikt te Pejë op 25 oktober 2006; de UNMIK-geboorteakte van uw moeder, afgeleverd te Gjakovë op 26 oktober 2007; uw diploma en puntenlijsten van de middelbare school; en een medisch attest uit Kosovo d.d. 3 april 2005 waarin sprake is van 'kneuzingen van het hoofd en lichaam' (contusio capitis et corporis)."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u de problemen van uw broers La.(...) en Lu.(...) – die gelijkaardig zijn aan uw problemen – omwille van uw erg vage verklaringen niet aannemelijk maakte. Zo dacht u dat La.(...) in de loop van 2006 werd aangevallen, maar u kon niet verder preciseren (gehoorverslag CGVS, p. 15). Aan Lu.(...) had u zelfs niet gevraagd wanneer hij aangevallen werd (gehoorverslag CGVS, p. 10). U wist evenmin of uw broers aangifte deden van deze incidenten bij de politie (gehoorverslag CGVS, p. 10 en p.15).

Wat La.(...) betreft wist u verder niet waar hij werd aangevallen noch wat er juist gebeurde. U kon ook niet vertellen of hij gewond raakte bij de aanval (gehoorverslag CGVS, p. 15).

Geconfronteerd met uw onwetendheid, stelde u onder meer dat u Lu.(...) niets gevraagd heeft omdat u de dingen niet erger wilde maken, dat u en La.(...) niet over het voorval waarbij hij betrokken was hebben gesproken en dat La.(...) na de aanval direct naar België is gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 10 en p.15).

Deze uitleg is echter weinig overtuigend.

Vooreerst beweerde La.(...) dat hij op 19 juni 2006 werd aangevallen en Kosovo pas op 10 september 2006, i.e. ongeveer twee en een halve maand na het incident, heeft verlaten (vragenlijst CGVS van La.(...), d.d. 26 november 2006, punten H en K).

Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is bovendien een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Gezien de problemen die uw familieleden zowel voor als na uw vertrek uit Kosovo zouden hebben gekend volgens u rechtstreeks verband houden met uw problemen omwille van uw etnische origine en u deze problemen van uw familieleden geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen fundamenteel ondergraven.

Voorts kan er ernstig getwijfeld worden aan de door u geschetste context van het incident waarvan u op 3 april 2005 het slachtoffer werd.

Uw verklaringen over het incident op 3 april 2005 stroken namelijk niet met de inhoud van een rapport van de Kosovaarse Politie d.d. 3 april 2005 (KPS – Shërbimi Policori Kosovës) dat door uw broer La.(...) naar het Commissariaat-generaal werd opgestuurd nadat in zijn hoofde op 22 mei 2007 een negatieve beslissing werd genomen en dat aan uw administratieve dossier toegevoegd werd.

U verklaarde hieromtrent tijdens uw gehoor dat u op 3 april 2005 **op de speelplaats van uw school** werd benaderd door enkele personen die op zoek waren naar uw oudere broer La.(...). Omdat u hen weigerde te vertellen waar uw broer was, werd u in elkaar geslagen. Na de aanval ging u direct naar het ziekenhuis voor verzorging (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). U verklaarde voorts dat **La.(...) 's avonds alleen klacht ging indienen bij de politie**. U durfde zelf niet mee te gaan naar het politiekantoor. Uw broer bracht twee politieagenten mee naar huis, die uw verklaring afnamen en noteerden (gehoorverslag CGVS, p. 12-13).

Uit het door uw broer in het kader van zijn asielprocedure neergelegde politierapport aangaande een incident dat op 3 april 2005 plaatsvond blijkt evenwel dat u diezelfde dag **samen met uw broer La.(...) naar het politiekantoor te Pejë ging** om klacht in te dienen tegen onbekenden wegens fysieke agressie. Uit dit document blijkt verder dat het incident waarvan sprake plaatsvond in het **centrum van Pejë, in de nabijheid van een markt** en dat uzelf werd gehoord als slachtoffer en uw broer als aanklager én getuige (zie kopie in het administratieve dossier).

Gelet op bovengaande tegenstrijdigheden kan geen geloof worden gehecht aan uw weergave van de feiten zoals gebracht tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Kosovo voor uw komst naar België.

Hoe dan ook heeft u niet aangetoond dat u bij eventuele problemen geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

Zo heeft u het incident van 3 november 2008 – dat u heeft doen besluiten Kosovo te ontvluchten – niet gemeld bij de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Uw motivatie om geen klacht in te dienen, met name dat uw eerdere klacht bij de politie naar aanleiding van het incident op 3 april 2005 geen resultaten opleverde en dat u bang was dat de situatie nog zou verslechteren als u naar de politie zou stappen (gehoorverslag CGVS p. 9-10), kan niet worden weerhouden als een aanvaardbare uitleg voor uw nalatigheid. Het is immers juist de taak van de autoriteiten om u indien nodig bescherming te bieden en een onderzoek te voeren.

Overigens, toen u na het eerdere incident in april 2005 een beroep deed op de lokale politie, heeft deze een onderzoek ingesteld. Er werden verklaringen afgenomen en, zoals reeds hierboven aangegeven werd, werd er een rapport opgesteld (gehoorverslag CGVS p. 13).

Er kan dan ook geenszins worden besloten tot een gebrek aan/onwil tot het geven van bescherming vanwege de (plaatselijke) autoriteiten.

Bovendien blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan uw administratieve dossier dat de politie wel degelijk actie onderneemt wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd immers het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP door de Eulex (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) Police Component bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is Eulex van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is.

Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat ook personen van gemengde etnische origine wel degelijk afdoende bescherming genieten in Kosovo. De in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten (KP; UNMIK, United Nations Interim Administrative Mission in Kosovo; Eulex; KFOR, Kosovo Force) zijn zowel bereid als in staat om diegenen die problemen hebben of vrezen te beschermen en beschikken over de nodige wettelijke middelen om daders van (etnisch gemotiveerde) misdrijven op te sporen, te vervolgen en te bestraffen.

Ik meen dan ook dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Derhalve heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij problemen in Kosovo niet zou kunnen wenden tot de lokale en/of hogere autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat uw problemen het lokale niveau zouden overstijgen.

U heeft niet aangetoond dat u, teneinde verdere problemen in Pejë te vermijden, uw leven niet in een ander deel van Kosovo zou kunnen voortzetten.

Zo verklaarde u geen problemen gekend te hebben tijdens uw verblijf bij uw oom in Gjakovë, maar dat u niet permanent bij uw oom kon blijven omdat u bang was dat uw belagers u ook daar zouden weten te vinden (gehoorverslag CGVS, p. 9-11).

Dit argument kan evenwel niet worden weerhouden, aangezien het hier een hypothetische vrees betreft die niet door concrete elementen ondersteund wordt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat, naast het feit dat u persoonlijk in Gjakovë nooit problemen ondervond, uw jongere broer Lu.(...) voor zover u weet er evenmin problemen had. Nochtans woonde hij er onafgebroken sinds uw vertrek uit Kosovo in november 2008 tot zijn komst naar België begin september 2009 (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit wordt overigens door uw broer Lu.(...) tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevestigd. In dit verband verklaarde hij namelijk dat hij op één incident in Pejë (in augustus 2009) na in Kosovo geen andere problemen had (gehoorverslag CGVS Lu.(...), p.4). van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 22 mei 2007.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uw identiteit en afkomst en die van uw familie, alsook het overlijden van uw vader worden immers niet betwist. Ook aan de door u gevolgde opleiding wordt niet getwijfeld. Het medisch attest d.d. 3 april 2005 verandert voorgaande vaststellingen evenmin omdat aan de hand van de in het attest beschreven letsels niet kan worden vastgesteld dat er een verband zou bestaan met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en als dusdanig enkel een vaststelling van uw medische toestand is.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw broer Lu.(...) door het Commissariaat-generaal is besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift (z.d.) de vaststelling van de Commissaris-generaal dat zijn verklaringen over het incident op 3 april 2005 niet stroken met de inhoud van het rapport van de Kosovaarse politie van 3 april 2005.

Aangaande zijn vage verklaringen betreffende zijn problemen en die van zijn broers, herhaalt hij dat hij inderdaad niet vroeg aan zijn broer Lu. waar en wanneer hij werd aangevallen. Verzoeker sprak er met hem niet over omdat hij het niet nog erger wilde maken. Hij wist evenmin wat er precies met zijn oudere broer La. gebeurde en herhaalt dat hij het hem niet kon vragen omdat deze kort na het voorval naar België is gevlucht.

Verder herhaalt hij dat hij het incident van 3 november 2008 niet meldde bij de autoriteiten omdat zijn vorige klacht toch geen resultaten opleverde en omdat hij bang was dat de situatie zou verslechteren.

Hij drukt de mening uit dat de belagers hem na verloop van tijd zullen terugvinden, waar hij zich ook in zijn land zou bevinden.

2.2. De Raad wijst er verzoeker vooreerst op dat de verwerende partij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is, en niet de "*Minister van Binnenlandse zaken, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken*" zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt (zie p. 1).

Ook betreft de bestreden beslissing -die verzoeker als bijlage toevoegt aan zijn verzoekschrift- een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus, en niet zoals gesteld in het verzoekschrift (zie p. 2) een "*beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten*".

De vraag van verzoeker om "*de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te willen vernietigen*" (zie het verzoekschrift, p. 5) wordt in acht genomen de bij het verzoekschrift gevoegde beslissing van 26 januari 2010 houdende weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, door de Raad dan ook begrepen als een vraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker van oordeel is dat de Commissaris-generaal ten onrechte stelt dat er ernstig dient getwijfeld te worden aan de door hem geschetste context van het incident waarvan hij op 3 april 2005 het slachtoffer werd en de "*stelling betwist*" (zie het verzoekschrift, p. 4) dat zijn verklaringen niet stroken met de inhoud van een rapport van 3 april 2005 van de Kosovaarse politie.

Verzoeker zet niet uiteen om welke reden hij deze "*stelling betwist*". Derhalve weerlegt dergelijk loos argument de motivering dienaangaande van de Commissaris-generaal niet.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van de tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de argumenten van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt inderdaad aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, hetgeen hij in casu nalaat.

De motivering van de beslissing van de Commissaris-generaal is pertinent en wordt door de Raad hernomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen aanbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen en die aantonen dat hij indien hij het risico loopt om vervolgd te worden -quod non-, geen bescherming kan krijgen van de autoriteiten in zijn land van herkomst.

Het asielrelaas van verzoeker is ongeloofwaardig; dergelijk relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals in artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Van verzoeker kan derhalve de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden erkend.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet .

In geval van een ongeloofwaardig relaas is een onderzoek naar het bestaan van een binnenlands vluchtalternatief overbodig.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE